A hetedik évfolyam május 25-28 között utazott a Felvidékre (Szlovákia) a „Határtalanul” program keretében, miután megnyertük a Bethlen Gábor Alapítvány pályázatát.

Indulásunk előtti héten előkészítő óra keretében ismerkedtünk meg kirándulásunk helyszíneivel, valamint rövid áttekintést kaptunk Magyarország történelmi alakulásával kapcsolatban. Érdekes feladatokat oldottunk meg a Barangoló digitális tartalomtár segítségével.

Május 25-én kora reggel indultunk útnak. A jókedv nem hiányzott, Egyes fiúknak a lányok úti elemózsiásszatyrot adtak, és némelyikük kapott egy szép kényelmes útifrizurát is.

Utunk első állomása Kassa volt.

Kassán a Szent Erzsébet-székesegyházat látogattuk meg először. Éppen a heti egyszeri magyar mise volt a templomban. Kassán a 220 000 lakosból már csak 8000 a magyar. Néhány diákunk a kapott szabadidőben fagyizás helyett ott maradt a misén, számukra nagyon megható volt látni a helyi magyarságot összetartó misét. A templom kriptájában áhítattal álltunk meg II. Rákóczi Ferenc és édesanyja, Zrínyi Ilona sírjánál.

Az első nap délutánján a történelmi Magyarország legnagyobb várát csodáltuk meg: ez Szepes vára.

A második napon Késmárk felé menet már fölénk magasodott a Tátra.

Késmárkon megtekintettük a Thököly-várat.

A tanulók nagy érdeklődéssel szemlélték a történelmi Magyarország egyik ritka emlékét, a szégyenketrecet. Ezekbe (Lőcsén is van egy) a kisebb tolvajokat, mérleghamisítókat, házasságtörőket zárták. Akadt jelentkező rab a fényképek kedvéért.

Késmárkon két templomot csodáltunk meg. A régi evangélikus fatemplom a történelmi Magyarország legnagyobb ilyen egyháza volt.

Az új evangélikus templomban lelt végső nyughelyet a kuruc fejedelem, Thököly Imre.

Aznap délután körbejártuk a Tátra legnagyobb tengerszemét, a Csorba-tavat.

Lelkesen pörgettük a lányokat a körhintán, akik mind karcsúak voltak, mert csak 35 kilóig lehetett használni a hintát, és mi szabálykövetők vagyunk.

A harmadik napon Lőcsén jártunk. A csodálatos reneszánsz városháza múzeumában még meg is dicsértek minket a viselkedésünkért. De mertünk volna rosszalkodni ilyen kiállítási tárgyak mellett? Egy 300 éves derest is megmutattak nekünk.

Délután az egyik legszebb kis középkori magyar templomot néztük meg Szepescsütörtökhelyen. El tudja valaki olvasni a falu nevét szlovákul?

Íme a templom, amelynek építészét Mátyás Bécs elfoglalása után küldte hozzánk. Ha nem jössz, viszlek. A gyerekek nem alszanak: pislognak.

Az utolsó nap a táralomnici Tátra Múzeumban jártunk, ahol a hegység élővilágával ismerkedtünk meg. Farkas, hiúz, medve, zerge, mormota is él itt.

Utunk végén megrendítő élmény várt ránk. Rozsnyón meglátogattuk az ottani magyar iskolát.

A képen az iskola igazgató-helyettes asszonya látható, aki arról mesél nekünk, milyen nehéz küzdelemben tartják fent a magyar iskolát. Amit mi készen kapunk, a magyarságunkat, azért az ottani tanároknak és gyerekeknek nap mint nap meg kell küzdeniük. Elmondta azt is, milyen fontos számukra, hogy a Bethlen Gábor Alapítvány segíti, hogy az anyaországi magyarság ne feledkezzen el a határokon kívülre szorult testvéreiről.

Amerre jártunk, ott már nemigen élnek magyarok. Késmárkon talán húszan a húszezres városban. Már szinte csak egy-egy régi felirat, ajtó emlékeztet arra, hogy itt régen magyarok is éltek, nem is kevesen.

Ezeket a városokat, emlékeket akkor veszítjük el igazán, ha már nem érdekelnek minket. Amíg szívünkben őrizzük, addig a mieink maradnak. Jó utat kívánunk a hatodikosoknak jövőre!